

mouendas esse, sed ineptas; errare eos, qui duplicem historiae finem constituent, delectationem et utilitatem, quum in sola cernatur utilitate, e vero solo oriunda, etiamsi bene res se habeat, si delectatio etiam adsit (c. 9.); ineptas fictiones, quum alienae sint, ne iucundas quidem esse, (c. 10 et 11. — *χρησιν γίνεσθαι*) nec omnibus iucundas, sed laudatis solis (c. 11.); laudatos vero etiam ipsos fictis laudibus saepe offendi, et historicum, qui eas admittat, aequalibus se et posteris suspectum reddere (c. 13.); conciliandum denique esse dulce cum vero (c. 14.). Hac dissertatione absoluta, affert exempla historicorum ridiculorum, quos deridet magis quam refutat; hominem nimirum, res poëticas affectantem, et aperte partium studiosum (c. 14.); parum idoneum Thucydidis imitatore (c. 15.); hominem, artis scribendi omnino imperitum, vili operi titulum sonorum inscribentem, dialectos denique miscentem (c. 16.); philosophum lepidum (c. 17.); Herodoti imitatore frigidum (c. 18.); scriptorem superuacaneis rerum descriptionibus inhaerentem (c. 19. 20 — *ἰσθίων*), in quo etiam notat inepta mendacia (c. 20. fin.); alium, dialecto attica inepte utentem, et mendacem (c. 21.); auctorem, qui partim poëticas, partim fordidas voces inculcauerat (c. 22.). Ridet vitia in proemiis (c. 23.); affert errata historicorum temeraria in locorum descriptionibus et situ (c. 24.); castigat alium, qui de morte Seueriani inepta finxerat (c. 25.), eidemque orationem funebrem ex ridicula Thucydidis imitatione, haberi curauerat (c. 26.). Monet praeterea, memoratu digna negligi, parua adferri (c. 27 et 28.); fuisse, qui se *αὐτόπτην* iactaret, et tamen inepte peccaret (c. 29.); vituperat nimiam breuitatem (c. 30.) et hominem, qui futura etiam narrare sustinuit (c. 31.); inscriptiones denique quaesitas (c. 32.).

Absolutis hisce, et transitu (c. 33.) parato Lucianus boni historici imaginem adumbrare incipit; et primo quidem monet, historicum prudentia ciuili, et eloquendi dexteritate, ornatum esse debere; quae virtu-